

A romantikus könyv,
amin Jane Austen is jókat kacagna!

A man with dark, wavy hair, wearing a dark blue coat over a white cravat and a patterned waistcoat, is embracing a woman. The woman has brown, curly hair adorned with a floral headband and is wearing a blue dress. They are looking at each other with soft expressions. The background is a blurred green field.

A vikomt
CSÁBÍTÁSA

A *Pajkos régenség*-
trilógia harmadik része

finep
selection

MAGGIE FENTON

MAGGIE FENTON

A vikomt
CSÁBÍTÁSA

Első kiadás
Könyvmolyképző Kiadó, Szeged, 2025

Első fejezet

---

*Amelyben a birodalom egy (másik) nemese
leveszi a lábáról Minerva Jones kisasszonyt*

A TISZTELETRE MÉLTÓ BEATRICE ÉS LAURA LEIGHTON kiasszonyok, a notórius Marlowe vikomt ivadékai (nem pedig az ördögé – ez egy ijesztően gyakori és *nem* meglepő tévedés) az örületbe kergették Minerva Jones kisasszonyt, a West Barming-i Szófogatatlan Leányok Iskolájának grammatika- és helyesírás-tanítóját. Amikor a halottkém majd kijön, biztosan ezt fogja feltüntetni a jelentésében, miután megtalálják a maradványait a kis rémségek legújabb kínzási kísérletének romjai között.

Ha egyáltalán megtalálják a holttestét, ami kétséges. Az iskolának a Kent megye vadregényes szívében lévő elhelyezkedése és az ikrek egészen machiavellis intelligenciája folytán talán csak kétszáz év múlva bukkannak rá a régészek a maradványaira... ha szerencséje lesz.

Az ikrek állítólag *szerették* Minervát. El sem tudta képzelni, mit tettek azzal, akit nem.

Nos, igazából el sem kellett képzelnie. Ránézett a félkész gyapjú-főkötőre, amit lelkesedés nélkül kötögetett már napok óta Fräulein Schmidtnek, és elfintorodott. A szerencsétlen nő feje olyan kopasz volt, mint egy csecsemő popsija, minekutána a Leighton ikrek – és egy éles borotva – megtették rajta a dolgukat.

A nő csak azért tartózkodott még mindig az intézményben, és nem járt félúton Heidelberg felé, mert túlságosan szégyellte a küllemét

ahhoz, hogy akár csak a szobáját is elhagyja. Ráadásul a fräuleinnek – akárcsak az iskola többi női dolgozójának – nem igazán volt hova mennie. Már maga a gondolat elég volt ahhoz, hogy Minerva elfojtassa a kitörni akaró, nagyon is helytelen nevetést az ikrek keze munkája láttán.

Ezért a bűncselekményért képtelen volt őket hibáztatni, mivel Fräulein Schmidt volt az egyik legkellemetlenebb személy, akivel valaha is találkozott. Természetesen ez nem indokolta azt, hogy álmában kopaszra nyírják, mint egy birkát, de... nos...

Minerva nem állíthatta, hogy ő maga különösebben kedves ember lett volna, különösen, ha arról volt szó, hogy szimpátiát kellett volna éreznie egy olyan nő iránt, aki hónapok óta zsarolta. Talán Minervának mégis meg kellett volna szabadulnia a Christopher Essex verseskötet-gyűjteményétől, miután előző munkaadója, Lady Blundersmith emiatt bocsátotta el, de bár kedvesnek nem volt mondható, annál makacsabb természettel bírt. Essex pedig egy zseni volt – Minervát aztán nem érdekelte, hogy az író mennyire botrányos, sem az, hogy a szertartásos igazgatónő hisztérikus rohamot kapna, ha tudomást szerezne a könyveiről.

A fräulein havonta néhány penny fejében engedte, hogy megtartsa az állását és mellette a titkos könyvtárát is, miközben Minerva magában a pokolraátkozta a hárpíát.

Minerva a leggonoszabb pillanataiban belül örült az ikrek kíméletlen igazságosztásának, hiszen a fräulein a birkanyírása óta nem követelt tőle védelmi pénzt. A nő tekintete pedig, amikor meglátta magát karácsony másnapjának reggelén, miután a dolog megtörtént... nos, minden pennyt megért, amit Minerva az utóbbi másfél évben fizetett neki.

Nem, Minerva valóban nem volt egy kedves ember.

De hálás volt, amiért nem ő az ikrek célpontja. Egyelőre. Persze nem voltak boldogok, mikor ma este elvesztette a türelmét velük szemben, de való igaz, abban a pillanatban könyékig túrt békabelsőségekben...

Minerva nagy sóhajjal rogyott a keskeny ágyára, és a halántékát masszírozta, hogy elmúljon az egyre erősödő fejfájása. Titokban csodálta az ikrek keze munkáját, amit Fräulein Schmidten végeztek el, de a mai esti húzásuk átlépett egy bizonyos határt. Már jóval éjfél után járt az idő, már közeledett a hajnal, és órákig tartott megoldani a legújabb zűrzavart, amire az ikrek csupán annyit mondtak, hogy a tudomány nevében cselekedtek.

A West Barmingban még csak nem is tanítottak természettudományt.

Az úgynevezett kísérlethez pedig döglött békákat használtak fel. Rengeteg döglött békát. És a belsősegeiket. Minervának pillanatnyilag fogalma sem volt arról, hogy az ikreknek hogyan sikerült ilyen sok kételtűt szerezni, hiszen elméletileg sosem hagyták el az iskola területét. De már az sem lepte volna meg, ha a kis pokolfajzatok szárnyakat növesztettek volna. Ennél azonban valószínűbb volt az, hogy példát vettek Fräulein Schmidtről, és megszarolták a személyzet egyik tagját, hogy engedelmeskedjen nekik. A három hónap alatt, mióta itt éltek, már többször történt hasonló.

Minerva általában sokkal derülátóbb szokott lenni a West Barming megpróbáltatásaival és gyötrelmeivel kapcsolatban, de ma este *annyira* átkozottul fáradt volt. A Tiszteletre Méltó Leighton kisasszonyok egyre rosszabbak lettek, viselkedésbeli javulásuk még csak a láthatáron sem volt, Minerva pedig csupán remélni merete, hogy a következő „kísérletükhöz” nem kell például tűz.

A szóbeszéd szerint a nagyapjuk, maga Barming grófia küldte őket a bentlakásos iskolába, mégpedig azért, mert Londonban egy fél háztömböt felgyújtottak. Minerva eleinte nem hitte el a nevetséges pletykát (elsőre az ikrek olyan ártatlannak tűntek), de az még Fräulein Schmidt előtt volt. És a patkányok előtt. Meg a békák előtt. És az előtt az eset előtt a trágával...

Szent ég, a trágás eset...

Egy futó pillanatig Minervának szinte hiányzott Lady Blundersmith. De az a pillanat igen rövidke volt. Öt lélekölő évig ugrált egy

hipochonder, álszent asszony kénye-kedve szerint, és ez elég is volt neki. Bármikor inkább a Tiszteletre Méltó Leighton kisasszonyokat választaná békabelsőségéstől, pengéstől, a nyugtalanítóan erős vonzalmukkal a tűz iránt, még akkor is, ha gyakran úgy érezte, az egyik poklot elcserélte egy másikra.

Minerva úgy sejtette, az ikreknek nem volt sok esélyük, már a felmenőiket tekintve. Minervának ugyanis első kézből származó tapasztalata volt azzal a két lábon járó katasztrófával, akit Evelyn Leightonnak, Marlowe vikomtjának neveztek. Még hónapokig magán viselte a tőle származó sérülés nyomát.

Az a ritka báli alkalom, amelyen Lady Blundersmith hajlandó volt részt venni Minerva utolsó évében, amit a hölgy alkalmazásában töltött, azzal végződött, hogy a birodalom két nemese – maga a notórius vikomt és az állítólagos legjobb barátja, az éppen olyan notórius Sebastian Sherbrook, Manwaring márkija (a *Times* szerint „London legszebb férfiúja”) összeverekedett egy nő miatt Montford hercegének hatalmas habos tortáján. Montford, a vikomt másik legjobb barátja (bár Minervának fogalma sem volt arról, hogy a híresen finnyás Montford hogyan barátkozhat valakivel, aki ennyire... *zűrözaváros*, mint a vikomt) agyrázkódást szenvedett, aminek folytán a többi vendég izgatott pletykálásba kezdett.

Minerva sorsa még kellemetlenebbül alakult, mint a hercegé, mivel ő egy megmozdíthatatlan hegytömeg, vagyis az ájult Lady Blundersmith alá szorult. Még sokáig nem fogja elfelejteni Marlowe faragatlan vikomtját a törött, vérző orrával, a fékezetlen nyelvével, mivel ő volt a káosz kirobbantója. De nem felejt el a fényes, túlságosan is intelligens barna szempárt sem, ami szöges ellentétben állt a gyűrött, tortával összekent kinézetével.

Beatrice a szénfekete fürtökkel borított kócos fejétől kezdve a túl éles, túl hosszú orra hegyéig egy az egyben apja lánya volt. Laura finomabb szépsége és csendesebb természete feltehetően néhai édesanyja ajándéka, de Minerva a saját kárán tanulta meg, hogy az ártatlan külsőnek nem szabad bedőlni. Bár nem voltak teljesen egyformák,

mindkét lány örökölte apjuk természetellenesen világos barna szemét, és úgy tűnt, hogy bajkeverő hajlamát is.

Miután aznap este már másodszorra vetkőzött le és suvickolta a kezéről a kétélűtűket, Minerva elhelyezkedett a takarója alatt, hogy napfelkeltéig még legalább egy-két órát tudjon aludni. Mivel azonban folyamatosan a meggyilkolt békák képe sejlett fel előtte (egyáltalán mit műveltek azok a lányok azokkal a szerencsétlen békákkal?), és az járt a fejében, hogy az élete teljes mértékben nevetségessé vált, képtelen volt elaludni.

Lerúgta magáról a takarót, és a tekintetét a megviselt asztalra emelte, ami a magas szárnyasablak alatt állt. A holdfény elég erős volt ahhoz, hogy be tudja fejezni a levelét Inigónak anélkül, hogy pazarolná a petróleumot, és úgy gondolta, ha valami fölött el tud aludni, akkor az bizonyára a levélírás lesz.

A doktor túlságosan is kötelességtudó volt. Udvariasan aggodalmas levelei minden hónapban óraműpontossággal érkeztek postán. Ha pedig Minerva nem válaszolt időben, a férfi leveleinek száma és aggodalmának mértéke exponenciálisan nőni kezdett. Minerva rájött hát, hogy az a legegyszerűbb, ha olyan gyorsan válaszol neki, ahogy csak tud, és megspórolja a férfi aggodalmát. Bár időnként mérgelődött a férfi basáskodó viselkedésén – arról nem is beszélve, hogy folyamatosan büntudatot érzett, hogy ő maga is egy újabb teher a doktor vállán –, de azért annak örült, hogy volt valaki a világon, akinek számított, él-e vagy hal-e. Az utóbbi időben a doktor jelentette a családját.

De részben ő volt az oka annak is, hogy Minerva otthagyta Londont, miután Lady Blundersmith elbocsájtotta.

Hozzá akart menni a doktor fivéréhez, Arthurhoz... egészen addig, míg Arthur Minerva tiltakozása ellenére el nem ment a háborúba. Miután Waterloo-nál odaveszett, Minerva úgy általában le is mondott a házasságról. Se szíve, se bátorsága nem maradt arra, hogy egy másik férfihoz kösse magát azok után, akik olyan látványosan cserben hagyták őt az életben – no, nem mintha özönlöttek volna a lánykérések,

tekintve, hogy milyen apró, egyszerű kinézetű és szegény volt. Az egyetlen esélye Arthur Lucas volt, és vele sem sikerült elérnie a célját.

Inigo azonban valahogyan arra a következtetésre jutott, hogy halott bátyjának úgy tudja legjobban betartani azt az ígéretet, hogy gondoskodik Minerva jóllétéről, hogy feleségül veszi. Teljesen észszerű ötletnek vélte, amikor felhozta a témát. Minerva szerint azonban örültség volt. Bár csodálta és kedvelte Inigót, az iránta táplált érzelmei nem voltak mélyebbek, mint a férfi érzései iránta.

Tagadhatatlan volt, hogy Inigo lánykérése miatt majdnem meggondolta magát, mivel a férfi volt az egyik legjobb ember, akit ismert, és kétség sem fért hozzá, hogy vonzó volt az alatt a nevetséges arcszörzet alatt, amihez annyira ragaszkodott. És talán előfordultak éjszakák, melyeken Minervát azért kerülte el az álom, mert megbánta, hogy visszautasította őt.

De nem tűnt helyesnek igent mondani neki, akármennyire kedvelte is. Minerva ugyanis tudta, hogy a férfi csak azért tart ki az elképzelése mellett, mert a saját menyasszonyát, Yvette-et is gyászolta a bátyja mellett. Nem sikerült feldolgoznia az elvesztését (és úgy tűnt, többé nem fogja keresni a szerelmet), Minerva pedig nem hibáztatta emiatt. Ő ugyanis, miután először édesapját veszítette el, majd Arthurt, többé nem akarta kockára tenni a szívét. Bár...

Nos, azt be kellett ismernie magának, hogy egy bizonyos úriember bátorítását talán megfontolná, de ezzel ugyanígy volt az ország női lakosságának legalább a fele. Szerinte még Lady Blundersmith is képtelen lett volna arra, hogy visszautasítsa Christopher Essexet, annak ellenére is, hogy a férfi költészete ellen valóságos hadjáratot vívott. Amikor évekkel korábban Minerva elkövette azt a hibát, hogy a *Le Chevalier d'Amour*-ból felolvasott egy részt, az idős nő tetőtől talpig elvörösödött. De Lady Blundersmith meg volt győződve arról, hogy minden, ami felviszi a vérnyomását, egészségtelen, így Essexet is hozzáadta ahhoz a listához, amin olyan dolgok szerepeltek, mint például Beethoven zenéje, a friss levegő, a rendszeres fürdés vagy a szükségtelen testmozgás.

Senki nem ismerte Christopher Essex valódi személyazonosságát, és ez a rejtély a versei mellett elég volt ahhoz, hogy még fanatikusabb rajongótáborra tegyen szert, mint Byron. Minerva sem volt ellenállóbb a költő szirénénekének, mint bármelyik száz év alatti nőtársa. Miután a félresikerült felolvasás után sikerült lenyugtatnia Lady Blundersmitht, a szobájába csempészte a *Chevalier*-t, és napokig a sorait falta. Azóta pedig teljesen függőjévé vált.

Essex költészetétől hosszú idő után végre nem érezte annyira egyedül magát. Az olvasása közben nem annak a pragmatikus, észszerű nőnek érezte magát, aki mindig büszkeséggel töltötte el – mivel a költemények elreptették a szűk valóságból. Minerva úgy érezte, hogy ezt az apró kényeztetést megérdemli, ezt a cseppnyi szépséget egy olyan életben, amit fogyatkozó kilátások és rosszul fizetett robotolás jellemezett.

Nem említette magát egy kalap alatt a költő még... nos, még lelkesebb rajongóival, az úgynevezett Misstopherekkel, olyan kisasszonyokkal, akik a költő nevének pusztá említésére elaléltak (vagy akár azzal a bolondokházába való fanatikussal, aki a *Times*ban öngyilkossággal fenyegetőzött, ha Essex nem veszi feleségül). De Minerva is csak emberből volt, és bizony kivette a részét az álmodozásból, már ami a titokzatos költőt illeti. Az ugyanis, aki ilyen rendkívüli költeményeket tudott alkotni, biztosan maga is rendkívüli férfi lehet.

Minerva magában felnyögött saját ábrándozásán, miközben ledobta a hálóköntösét, és kinyitotta az asztala fölötti ablak egyik szárnyát. Bár még csak február volt, úgy érezte, hőgutát kap. Fogalma sem volt, hogyan lehet az iskola többi része egy fagyos mauzóleum, miközben az ő szobájában egész évben olyan idő van, mint az átkozott trópusokon.

A hálóingje legfelső gombját kigombolta, amivel botrányosan sok csupasz bőrt fedett fel a mellkasán. Végül is a saját szobája magányában volt. Nem fog senki lepottyanni az égből, észrevenni az alulöltözöttségét, hogy aztán jelentse az igazgatónőnek. Elvégre a fräulein, az az utálatos boszorka, akire mindig számítani lehetett, hogy rajtakapja

őt a lehető legrosszabb pillanatban, most sértett hiúságának önkéntes karanténjába vonult.

Minerva leült az asztalához, és a félig megírt, Inigónak szánt levélre meredt, ami az itatóspapíron hevert. Felsőhajtott, kigombolt egy újabb gombot a hálóingjén – csak mert megtehetette –, lecsavarta a tintatartó kupakját, belemártotta az író tollát, és folytatta az unalmas levelek történetének valaha volt legunalmasabb darabja megírását. Annak érdekében, hogy megkímélje Inigót a szélütéstől, semmi olyat nem írt bele, ami egy kissé is érdekes lett volna az utóbbi néhány hónap történései közül.

Vagyis nem írt a békákról, sem a trágyáról.

Sem a fräulein frizurájáról.

Sem a zsarolásról. Azzal ugyanis be kellett volna ismernie a férfinak, hogy sikerült megmentenie a versesköteteit Lady Blundersmith haragjától. Inigo pedig nem helyeselné, de még csak nem is értené Minerva rajongását Essex iránt, hanem csak még jobban csalódna benne, ha megtudná, hogy megtartotta „végzetének instrumentumát”, ahogy a legutóbbi levelében hívta.

És azt sem közölte a férfival, hogy megőrül az unalomtól, amiért az iskola szürke falai között rekedt.

Azt sem írta meg, hogy keservesen hiányzott neki London, még úgy is, hogy régebben állandóan amiatt panaszkodott, hogy Lady Blundersmith nem hajlandó kitenni a lábát a városból...

– *A ménkübe!* – A hangos, mély hang hallatán, ami az ablakon kívülről jött, Minerva kezében egy szó írása közben lehanyatlott az író toll, ő meg majdnem hátraesett a székevel együtt. A kora hajnali órákban gyakran hallotta a gondnokok hangját a tornyából, de most még túl korán volt ahhoz, hogy elkezdődjön a munka.

Felállt, és kinézett a homályba a nyitott ablakon át. Majdnem teలిhold volt, ezért ki tudta venni az ablaka alatti pázsitot. A szemével pásztázta, hátha észreveszi a hang gazdáját, de életnek semmi jelet nem látta. Visszatartotta a lélegzetét, és egy pillanatig csak fülelt. Semmit nem hallott azonban a szél zúgásán és a padlásszobája fölötti tetőn forgó szélkakas nyikorgásán kívül.

Talán az előbb is azt hallotta, bár azelőtt még sosem hallott a szél-forgótól káromkodást.

Miután felnézett a tető felé, visszahúzta a fejét az ablakból, és visszatért a leveléhez.

– Hogy a jó édes any... – Hála az égnek, ezeket a szavakat félbeszakította egy visszafojtott nyögés és egy nagy puffanás. – Az ördög vigye el, ez bitang magasan van! – folytatta a nyers hang egy pillanattal később.

Ezek szerint nem a szélkakas volt az. És nem is a gondnokok, ugyanis a gondnokként dolgozó apa–fiú páros erős, szinte érthetetlen kenti akcentussal beszélt. Nem, ennek a beszélőnek ki lehetett hallani a morgó, elnyújtott hanghordozásából a londoni iskolázottságot. És egész biztos, hogy férfi volt. Egy idegen férfi. Az ő padlásszobájának az ablakában! Öt emelet magasan.

Hirtelen két nagy kézfej jelent meg, és kívülről megragadta az ablakpárkányt. Minerva hátratántorodott, és a csípőjével az asztalának ütközött, amitől minden a padlóra esett.

– Ördög és pokol! – morgott ismét a férfihang, és a kezek mozdulatlanná váltak a zűrzavar hallatán, amit Minerva okozott a szobában.

Hirtelen ötlettől vezérelve Minerva előrelépett, és a férfi egyik kézfejebe szúrta az író tollát, amit eddig a markában szorított. Semmi mást nem ért el vele, mint azt, hogy fekete foltos lett tőle a férfi keze, és többé nem fogta vissza magát a káromkodásban, Minervának pedig a tiráda hallatán eszébe jutott néhai apja, aki tengerész volt... és a trágár beszédű Lord Marlowe is, azon a téli bálon, két évvel ezelőtt.

Sőt, a betolakodó hangja még hasonlított is a dörgő baritonra, ami azon a végzetes estén sajnos beékelte magát Minerva emlékezetébe.

Félredobta a törött író tollát, és körülnézett a szobában, annak reményében, hátha talál valami nagyobb tárgyat, amivel megvédheti magát, mivel egy férfit, aki az éjszaka leple alatt bemászik a padlásszobájába, bizonyára nem a jó szándék vezérelt. Mielőtt azonban átkelhetett volna a szobán, a férfi nyögve felhúzta magát a párkányra.

Szokatlanul magas és gyanús külsejű egyén volt, akinek széles válla kitakarta a holdfényt, és Minervát tetőtől talpig fenyegető árnyékba

borította, aki nem látott mást, mint a sötét, csillogó szempárt, az ugyanolyan sötét, borzas haját – és furcsamód valamit, ami egy vörös férfi hálóköntösnek tűnt –, mielőtt felé fordult, és a hatalmas karjait kitérve próbált megtámaszkodni.

Páni félelemtől vezérelve, mivel nem akart olyanná válni, mint a hősnők azokban a rémisztő gótikus regényekben, amiket Lady Blundersmith titokban annyira szeretett (kétszínű hárpia!), Minerva minden erejét beleadva meglökte az alakot.

Két hatalmas, mancszerű kéz ragadta meg a két csuklóját, erősen megszorította, és Minerva egy pillanatig attól félt, hogy a férfi magával akarja rántani az ablakon át a mélybe. A defenesztráció okozta végzet nem az a halálnem volt, amit Minerva elképzelt magának. Részben azért, mert a Leighton ikrek ebben nem voltak érintettek – hacsak ez nem egy újabb csíny volt, ami nagyon félresikerült.

Minerva rémülten felsikoltott, hiszen mi mást tesz az ember olyankor, amikor egy ősi normann várból egy idegen férfival együtt kizuhan, és közben hiába próbálta kitépni a kezét az erős marokból, csak annyit ért el, hogy elszakadt a ruhája, a talpa pedig elemelkedett a padlótól.

Egy szempillantás alatt ráeszmélt, hogy nem előre esik, hanem hátra. A következő szempillantáskor már a padlóra zuhant, amitől kiszorult a levegő a tüdejéből. Egy utolsó pislogás, és a betolakodó rajta ért földet, amivel a maradék szuszt is kiszorította Minervából.

Két év alatt kétszer! Hogy volt lehetséges, hogy két év alatt kétszer is úgy összepréselték, akár egy bogarat? Jóllehet, a betolakodó nem Lady B. méretű volt (vagyis nem akkora, mint az HMS *Victory* csatahajó), de azért pehelysúlyúnak sem lehetett nevezni. Olyan nehéz volt, mint amilyen egy kovácsüllő lehet, és legalább annyira elmozdítathatlannak bizonyult.

A kezeit pedig a lehető legotrombább módon helyezte el Minerva anatómiáján. Ha arra számított, hogy ott puhaság várja, ami kipárnázza majd az esését, akkor nem volt szerencséje, mivel Minerva mellkasa még annyira sem volt lankás, mint Kelet-Anglia unalmas, lapos domborzata. Viszont fedetlen volt, mivel a hálóköntösét nem viselte,

és a hálóinget is kigombolta még korábban, elvégre úgy érezte, a saját szobájában biztonságban van a molesztáló kezek elől. A tusakodás sem segített, a textilanyag szakadásának hangja pedig a ruhade-rék lehetett.

Egyszóval a férfi Minerva meztelen mellét markolásztta.

Még Arthur sem ment soha ilyen messzire!

Minerva sikoltott volna megint, ha nem préselődik ki a tüdejéből minden levegő. Felhúzta a térdét, ahogyan az apja tanította neki, és a betolakodó férfiaságának trónját vette célba vele. A férfi éppen időben húzódott el jobbra, ezért Minerva térde csak a csípőjét találta el. Az egyensúlyát azonban elvesztette, minekutána a kezét levette Minerva melléről, és a padlóra támasztotta.

A meggyötört mellek szerint ez már sokkal jobb helyzet volt.

– Hé! – szólalt meg a férfi méltatlankodva, a meleg lehelete Minerva homlokát simogatta, a szeme viszont haragosan csillant. – Erre *semmi* szükség, hölgyem!

Minerva újra megpróbált beletérdelni, de ezzel csak azt érte el, hogy a férfi még jobban ránehezedett a mellkasára. Forró volt, akár egy kályha – szinte természetellenesen, mintha lázas lenne, bár tény, hogy Minerva nem szokta férfiak testhőmérsékletét mérícskélgni. A betolakodónak cserzett bőr, babér rum, valamilyen orvosság – valószínűleg spiritusz – és izzadságszaga volt.

Fúj!

Minerva minden erejét beleadta a tusakodásba, de a férfi is, bár nem tűnt úgy, mintha igyekezne őt tovább molesztálni. Sőt, nem is volt egyértelmű, hogy mi a célja, mivel valamit húzkodott és morgolódott, és közben mintha mindent megtett volna annak érdekében, hogy ne érjen Minervához, holott reménytelenül össze voltak gabalyodva.

– Kérem, szálljon le rólam! – rivallt rá Minerva, miután sikerült végre levegőhöz jutnia, ahogy a férfi abbahagyta a mellkasára való támaszkodást.

– Azon igyekszem, hölgyem! – morogta a férfi. – De a köntösöm a maga csontos hátsója alá szorult.

Minerva felháborodottan kapkodott levegőért, és a betolakodót a vállánál fogva igyekezett ellökni magától, mielőtt engedett volna a késztetésnek, hogy kikaparja az alak szemét, amit egyébként nagyon is szeretett volna megtenni. A férfi hátrahőkölt, mintha kiolvasta volna Minerva vágyát arra vonatkozóan, hogy megnyomorítsa őt, és a holdfény végre megvilágította az arcát. Ferde, pengeéles orrnyerge volt, ami többször is eltörhetett már. Széles homlok, amit kócos, göndör, barna frufru takart. Súlyomszerű, durva vonások, amik inkább riasztóvá tették, nem jóképűvé. Telt ajkak, amelyek szöges ellentétben álltak az éles vonásokkal. És az a szempár... Ó, Minerva jól ismerte azokat a szemeket! Órákkal korábban látta őket dupla kiadásban, ahogy hamis bűnbánattal bámultak fel rá egy halom dögöltött kételtű mellől.

Bár kissé megváltozott ahhoz a képhez képest, ami a két évvel korábbi novemberből Minervában megmaradt – túl vékony és sápadt volt, szinte csak árnyéka annak a nagy, erős férfinak, aki úgy verekedte és szitkozódta át magát Montford hercegének báltermén –, kétség sem fért ahhoz, hogy Minervát Lord Marlowe préselte a szobája padlójához.

Ezek szerint még csak a falra sem kellett festeni az ördögöt, elég volt csak rágondolnia ahhoz, hogy az égből lepottyanjon, egyenesen a mellkasára.

– Maga! – zihálta Minerva.

A férfi markáns, borzas szemöldöke összeszaladt.

– Én?

Nyilvánvalóan nem emlékezett Minervára. Miért is kellett volna emlékeznie? Kétségtelen, hogy nagyon sokat ivott azon az estén, és lehet, hogy Manwaring márkijának ütésétől agyrázkódást is kapott. Miért is emlékezne arra a penészvirágra, akire az ő hibájából zuhant rá Lady Blundersmith, bár ő volt az, aki megmondta a férfinak, hogyan állítsa el az orrvérzését.

Kedve támadt emlékeztetni erre, de mielőtt megszólalhatott volna, kivágódott a szoba ajtaja, és az iskola személyzetének fele – köztük a

TETSZIK? MI IS NAGYON SZERETJÜK.

Szívből ajánljuk,
ha örökre és felszabadult percekre vágysz!

**Már rendelhető!
ÉLVEZD MIHAMARABB!**

**MOST
KEDVEZMÉNNYEL**

lehet a tiéd!

[Megnézem.](#)

NE HAGYD KI!

Rendeld meg most a kiadónál!

Még több jó könyv

megjelenését támogatod vele.

[Imádom a jó könyveket. Kérem máris!](#)

tarkopasz Fräulein Schmidt, aki egy gyertyával hadonászott – bema-
sírozott a helyiségbe.

Minerva ránézett előbb az összegyűlt, kollektíven elakadt lélegze-
tű társaságra (Fräulein Schmidt elkezdett vigyorogni, az átkozott te-
hén!), majd a hiányos öltözetű vikontra, aki fölötte térdelt, végül a
saját fedetlen mellére, és felnyögött.

Halvány fogalma sem volt róla, mégis mi okból mászta meg a vi-
komt a West Barming iskola falát vörös hálóköntösben hajnali há-
rom órakor, de ahhoz kétség sem fért, hogy nagy bajba került miatta.

Ennek egyáltalán nem lesz jó vége.